

Годишна цѣна за въ Цариград
7 сръбарни петака, а за поези
наскладъ 8 петака, шест мѣ-
сечно спомоществование нѣма.
Единъ брой 3 гр. Паритъ напредъ
На въпра вече неспиримъ.

ГАЙДА.

Пари писма те ся испро-
важдатъ до Г-на Д. Т. Бръка-
лова у Бал-Канан Н. 24 или
право до издателя П. Р. Славей-
ков. Писма неосвободени отъ
пошта, не сѣ прѣти

САТИРИЧЕСКІЙ ВѢСТНИКЪ ЗА СВѢСТЯВАНІЕ НА БЪЛГАРИТѢ.

ИЗДАВА СЯ НА СЪКИ 15 ДЕНА.

 ЧЕСТИТИМ наставанието на великитѣ
призиви на възкресение на сичкитѣ Българи изоб-
що и особенно на спомоществателитѣ на **ГАЙ-
ДАТА**, които и научавахи по Великден като
дават на другитѣ Гайдари със шепитѣ пари да
не забравятъ и нас.

БЪЛГАРИТѢ И ГРЪЦКАТА ЧЕРКВА.

(Продължение отъ брой 18-й.)

Но до сега какъ разбра, и какъ прѣе Черквата това
наше домогване? Какъ отговори на нашето вѣрване
и очакване? Като ся ожесточи противу нас, не само
не припознава ни едно отъ желанията ни, не само не
устѣпи ни въ едно отъ прошенията ни, но сили ся
сѣкакъ, с-простителни и не простителни мѣрки, какъ да
задуши този *щекотливъ* за нейното властолюбие въ-
просъ, като прѣска дѣ какъ ѣ прилѣга обвиненія врѣхъ
обвиненія противъ насъ.

Едно отъ обвиненіята е това, за което мнозина нѣ
погледнаха на криво, че уж вдавани на чужди вну-
шения, нашето намѣрение е да ся отцѣпимъ отъ един-
ството на Черквата. Да ся отцѣпимъ отъ Черквата ний,
които засвидѣтелствовахми сѣкакъ че търсимъ и ищемъ
исправлението и утвърдението на Черквата, за кое-
то сми прѣтърпѣли и търпимъ толкози обиди и не-
правди? Развѣ бѣ отцѣпване отъ Черквата това що
дирахми да бѣдемъ припознати като законни членове
на тая Черква, и искахми това което е в-при-
родата на нейнитѣ постановления.

Не. Това което дирахми и търсахми ний Българи-
тѣ бѣше едно обмислено прѣдначинание за прѣду-
пазване, да не би наводненната отъ духъ на врѣме-
то рѣка *ташисала* до толко, што буйнитѣ нейни
талази да развалятъ сѣществующитѣ мостове на
нашето с-Черквата съединение.

Нашето желание бѣше по малко за отдѣ-
ляние отъ Черквата, отъ колкото за утвърждение
на Черквата, но, в-това си домогване, отъ поведе-
нието на Черквата сѣщу насъ, ний ся намѣрихми
поставени на единъ пѣтъ койго води къмъ отдѣление, и
при сичкитѣ отъ своя страна спиходителности и ста-
рания да ся сближимъ, ожесточението на Черквата нѣ
повече и повече отъ чужди. Ний не търсахми отъ

дѣленieto, но Черквата сама го изработи, тя нѣ по-
стави на този пѣтъ, тя най напредъ сѣкса законнитѣ
врѣски, които нѣ свързуваха с-нея. Ослѣпението
в-материалнитѣ ползи на тѣзи които на днешното врѣ-
ме ся наричатъ управители на тая Черква изложиха
истинната Черква Христова на бури и напасти, тѣх-
нитѣ своеволия сѣ що я терзаятъ и ще ѣ растерзаятъ!

На кое състояние докараха тѣ Черквата която по-
искаха своевольно да управляватъ? Какво е положе-
нието на нейнитѣ служители и това на изпълнение-
то (*плѣтвора*) ѣ което я съставя? Не е ли туй, че
отъ една страна това черковно правление като ся
отказа отъ тѣзи искрени служители на Черквата и рев-
нителни на благосъстоянието ѣ, зе да ги гони, извергна
ги, заточи ги, а отъ друга, обиденнитѣ и онеправдан-
нитѣ отъ това правление народъ ся отказа отъ да припозна-
ва това правление, непоменува началникъ и прѣдста-
вителъ му, отказа ся отъ тѣзи служители на Черквата
които то иска да му наложи, нече ги, пѣди ги, неимъ
плаща! И отъ двѣтъ страни станаха и ставатъ не про-
стителни безчестия и поругания на чинъ, на звание-
то, и даже на свещенитѣ вещи и на свещенитѣ
обряди, но сѣкога послѣдствие на начинанията на
това уж черковно правление.

Не е ли то което в-лицето на неправедно извер-
женнитѣ отъ Черквата владици проклѣ по-голѣмата
частъ отъ Православното *испълнение* което съства тѣ-
зи черква? И не с-това ли навлече на себе си про-
клѣтия отъ страна на това *испълнение*? Съсъ този не-
чуванный в-историята на черквата примѣръ то докара
това неустройство и произведе тая неисцѣлѣна рана!

Какъ сматра днѣс Черквата на това взаимно про-
клевание? Какъ мисли за това, дѣто толкози хиледи све-
щенници, като иматъ съобщение и сопричастие с-тѣзи
владици, които има тѣ за изверженни, като не при-
познаватъ и не поменува тѣхъ върховенъ начал-
никъ-Патриктъ, но припознаватъ тѣхъ за свещенно: а-
началници и тѣхъ поменува, а сѣ кръстили и кръща-
ватъ, и сѣ вѣнчали и вѣнчаватъ и сѣ опѣли и опяватъ
толкози хиледи народъ; Тѣзи Владици, тѣзи свещен-
ници, този народъ, койго слѣдува изверженнитѣ отъ
нея владици, изверженни ли сѣ и тѣ?

Ако не сѣ тѣ изверженни то и извержение-то на
нашитѣ свещенноначалници не е дѣйствително. Ако
ли изверженieto на свещенноначалницитѣ ни е дѣй-

ствително, то и извержението на владичитѣ, на свещениците и на народът който ги слѣдува, дѣйстви-телно; а тогаз, отдѣлението ни от Гръцката Черква е вече извършено и присоединението ни с-нея е невъзможно вече. Защото, прѣд Бога раздавателя на вѣчното правосѣдие, в-правдината на дѣлото ни нам съвѣст-та ни като е чиста, ний никога не ще склоним за каприцитѣ, или за вещественитѣ ползи на нѣколцина, да ся откажем от бацитѣ си, от май-китѣ си, от братята си, от сестритѣ си и от родни-нитѣ си които сж вече тѣй опѣти, от женитѣ си които сми тѣй вѣнчени и от дѣцата си които сж тѣй кръстени. И тѣй яма дълбока е отворена вече между нас и правлението на черквата, която яма ний не можем да прѣскочим.

Но това правление не има тѣз работи за нищо и прѣсѣга прѣз тѣзи яма, която е само ископало, и иска да държи пак за космитѣ нас които сми вече отчуждени! Нему ако му сж свидни нашитѣ пари повече от нашето назидание и за частнитѣ свои материални ползи полага Черквата в-искушение сами да тѣпчи свещеницитѣ правила, и да става клетвопрѣступница за да нѣ счита и подир това неотчуждени от себе си, то от наша страна ний не можем да го подражаими в-губ. телнитѣ примѣр на клетвопрѣстъпленieto; защото ако кажем за това че е нищо, то дѣ остават тогаз свещени правила, дѣ остава закон, дѣ остава вѣра?

Ето таквоз е днес нашето положение, на таквоз състояние сж нашитѣ с-черквата сношения. Истина, нерегулярни, но кой е отвѣтствен за това? Сама Черквата, или подобръ нейното правление, нейнитѣ управители; Защото не като християни управители на Христовата Черква, но като грѣци управители на нѣкой грѣцки спалалѣк нерачиха да признаят и нас Българитѣ за законни членове на тѣзи Черква; Защото нерачиха да ни устъпят това, което постановленията на св. Отци не ни отказват, това което законитѣ на държавата не ни отричат, това което имат днес законно и други православни черкви, това което сми имали и ний и имаме сѣко право да го имаме.

А защо това ожесточение от тѣх? За да опазят нѣкои св. Правила, нѣкои постановления черковни ли? Не. Но за да одържат Управлението на тѣзи Православна Черква исклучително само за себе си, за да имат произходящитѣ от него нѣравствени и материални ползи само за тоз народ от кой тѣ произхождат. Цѣл не духовна и достоосѣдителна.

Ако да не бѣше тѣй, щѣха ли тѣ да търнят това духовно и нѣравствено растлѣние в-черквата, шото и до днес да не щѣт да земат за него ни наймалката грижа, ни наймалкото промишление за поправлението му, а да имат сичкото си промишление само как да осигорят ползитѣ на свойт народ? Ако да бѣше тѣхната цѣл духовно-нѣравствена и да имаха на сърце утвърдението на Христовата Черква, тѣ биха ся постарали за отстранението на

тѣзи съблазни от нея, а не за повишението на своитѣ заплати и за неприкосновението на своитѣ не-духовни правдини. Ако да бѣше тѣхното намѣр-ние сохранението на св. правила, то не биха ги насилували с-това, дѣто да простират рѣцѣ да берѣт подавания от един народ когото сж прокляли и който ги е такожде проклет.

Това не показва ли че сичко друго е тѣхното стремление по само благосѣстоянието на Църквата Христова, не. И що друго значи това, дѣто за рѣшението на този черковен въпрос тѣ не ся ръководят от духът на Евангелието, не прибѣгваши до правилата на съборитѣ, не приемат и историческитѣ прѣдания на Черквата, но ся ръководят от духът на политически замисли, прибѣгват до първенцитѣ на Гръцкият народ, тѣхното мнѣние приемат и по него рѣшават, не само да ся неустѣпва нищо на Българитѣ по да им ся откаже и в-това което им ся е устѣпало! Ако е противозаконно защо сж стевали и ставаха нѣкои устѣпки? ако ли не е противу-законно защо тѣзи устѣпки да не бѣдат удовлетворителни? и защо дѣс ся дават утрѣ ся земат? Милост ли чаками ний от Гръцкият народ или правда от законът черковен?

Но не, това избличава че Черквата днес не ся управлява от сѣществующи закони и правила черковни, но от расположението и не расположението на временщици от които един дава, а други зема. Не сж св. отци които ни казват не е позволено, но сж Гръцкитѣ първенци които казват, не давами, не бива да дадем. Ако прочее днес, за управлението на Черквата е дѣйствующий законволята на Гръцкитѣ първенци а на св. Правила, то защо нас искат да нѣ вържат с-тѣх? Ако черковнитѣ правила сж за тѣх свобода да правят каквото щѣт, то как могат да бѣдѣт за нас свръска да нѣ държат привързани на своеволията им? Не. Само на законитѣ на Черквата ся основавами ний и само нейнитѣ правила признавами за в-черковнитѣ расправи а не щението на Гръцки първенци. И за това совѣстѣта ни е спокойна ако ся отказвами от производнитѣ им узаконения.

Нашитѣ едновѣрни братия им е свидно еще да ся откажат от онѣзи мечтателна идея на порабощението на Българският народ чрез вѣрата. Тѣ се блънуват още чрѣз лѣстителното и любезното намѣтане на православието да ни на мѣтнат Православният Ел-линизм. Не прѣстават да ни подмѣтат *Християнско братство, черковно единство* като да сж тѣ в-духовното рабство на един народ под другий. Не е такваз, сяками ний, основата на Христовата Църква, на която трѣба тя да ся основава, нито сж таквиз началата на Християнството, които трѣба най-послѣ да побѣдят.

Ний изпълнихми длъжността си и братски и Християнски и сѣкий който е слѣдувал внимателно ходѣт на този черковен въпрос може да сѣди на коя страна, на наша ли или на грѣцка (споряд Гръцкитѣ управители на Черкватѣ), има повече искренност и

Християнско чувство: да ли на наша, като искаме чрез равноправността на народитѣ в-правление-то на Черквата да ѝ поставим в-твърдо единство, или на тѣхна, като искат с-исключителността на другитѣ да ѝ растерзаѣт, и прѣдпочитат Черквата да страда а не тѣхнитѣ частни интереси.

КНИЖНИНАТА НИ.

Цвѣтето на снѣгът, бѣлото кокиче, с-снѣгът на едно си отива, жълтият мензохар като запалени вошеници между шубръчкитѣ блешука, дивит сн кре-мък (голоперец), дребната слѣти-коса стърчат по полето и синиѣт бѣкалец с-петлогаща ся ромбаше-ят край долчинкитѣ. Нивята ся зазелениха, дърве-тата напѣлиха, гората при развиване: косовитѣ зе-ха да свирукат, дрознитѣ да писукат, и врагчетата да чирикат. Ето новата моя гостянка, чернооката лас-товичка, сѣди на млѣзгаво клонче на черницата, сѣ-ди срѣщу гнѣздото си и от радост че го е видѣла чуфирка, чуролика и крои и рѣже със-язык, мѣтащец от врѣме на врѣме срамежлив поглед към мене.

Настава пролѣт; сичко оживява, съзема ся. Сазе-ма ся и нашата осърнала книжнина, и макар като крѣхка отрастка, ознобена от ранната слана, крѣе и линияво прозябнува, но сочи че не е до сърчеви-ната си прѣмръзнала. съзема ся.

Първото цвѣте което между снѣгът още изникна в-малата наша книжевна градинка е СЛАВИКЪТ-ТЪ на Г. Ангела Н. Севлиевца, книга, която съдържава празничнитѣ слави от дванадесетѣтѣ минеи, *топика* ни по новата Гръцка метода на черковната музика. — Въ Цариградъ.

Второ е книжката ТЕХНОЛОГИЧЕСКИЙ НАСТА-ВНИК или *Различни познания за ученици, (листѣн първий)* набрани от И. А. Богорова. — Въ Вѣна.

Трето е листѣт ДУНАВ, който е поченал вече ре-довно да излѣзва, но който не сме още видели. — Въ Руссе.

Четвърто е подмладената ЗОРНИЦА на която 6-й Брой ся вече отпечата. — Въ Цариград.

При изникване сж: ДУХОВНИТЪ ВНИЖКИ, за които нж умоляват да помѣстим настоящето и вѣстие:

Долоподписани-тѣ ся считае длѣжни да извѣстим на спомоществатели-тѣ ни за *Духовны-тѣ книжки* че до нинѣ нерѣдовно-то им издаване стана по причинѣ, първо отъ печатницѣ-тѣ, въ Браила, дѣто, откакто за-хванахме, никакъ не можя да ся натѣкми и сдобие съ хартии за да искарева книжки-тѣ на врѣме, както бѣхме ся зговорили съ печатаря; второ, че не знаеме наши-тѣ другари и расправачи повѣтъ какъ раздадохъ до нинѣ отъ печатани-тѣ 6 броеве, отдѣто и не сж ни внесли па-ри да вършимъ работѣ.

За това наши-тѣ спомоществатели нежъ бждѣтъ сн-сходителни камъ насъ, и да ни прощаватъ, като знаѣтъ, какъ ние, късно или рано, искаме да си остуимъ на ду-мж-тѣ и да извадимъ 12-тѣ книжки, нѣ що да сторимъ

като и немание-то не е малка мъжнотия, коя прѣчи на сичко, А отдѣ и що, не трѣба вече и да ся повтаря, за-щото кога други по имотни всякога ся тѣжатъ, що остана за насъ?

Въ шестѣ-тѣ книжки ние забѣлѣжихме на края, че ни-кой отъ спомоществатели-тѣ нѣма право да си запла-ти годишно-то спомоществование додѣто първо не прие-ме билета си подписанъ отъ урѣдника. Това пакъ повтаряме наявно: да не бы да ся помами нѣкой и да заплати, на кого да е, безъ билетъ; Защото, както има една рѣчь: дошло врѣмя да не вѣрвашъ и баща си!

Р. Н. Блъсковъ и синоге

БРАИЛА 10 Фов. 1865.

СВѢТНИКЪТ. И Б-ТА ПЧЕЛА. тѣй без врѣме изсѣхнали и скапани се ся още в-надѣжда да ся подмладят от корен.

ТУРЦИЯ като ся одържѣ прѣз тежката зима, у-лови ся вече у злак на пролѣтъта.

ГАЙДАТА подобно на онѣзи цвѣтя, които траят настуд, и които не умираат ако им измръзне едно клонче или двѣ, но с-нови стебла ся раззеленяват на пролѣт, раззеленява ся и тя.

Гайдата си гласи пискунчето да свири за напрѣд, и ако и не мине лѣсица пѣтъ ще свири, макар и да бѣде принудена на според *жавжтж* да си мѣни *жа-вить*.

Гайдата ще свири но не от таквизи словом ро-долоубци а дѣлом родогубци, които голѣми думи знаят да думат ама дребни пари не знаят да дават, тя ще свири от таквизи едни смиренни Българи, кои-то не знаят да ся перят с-родолоубие, но знаят ка-кво трѣба да правят родолоубци-тѣ.

Каквото сж напримѣр и долоподписанитѣ наши съотечественици

ВЪ ЕЛЕНА.

ПОМОГНАЛИ ЗА ПОДДЪРЖАНІЕ НА ГАЙДАТА.

Свещенници. Поп М. Попов. Поп Н. Грънчарскій. Поп Н. Костов. Поп Х. Петков. Поп Никифор. Поп Стефан. — По 10 гр.

Учителѣ. Никифор П. Константинов — 20. Стоян П. А. Робов — 30. Петко В. Гърбанов — 20. Михал Т. Радев — 20.

Ученици. Стеф. С. Бобчов — 12. Цон. Панайотов — 10. Х. Димит. Х. Василев. (Върбица) — 10. Тод. Н. Жеков — 6. Никола К. Казанджи — 5. Савва П. Фарашев — 15. Юрдан С. (Йовковци) — 20. Ив. Янак. Арнаудов — 20.

Почтени Г. Х. Христо Х. Стоянов — 50. Михал Х. Стоянов — 17 | 20. Петко Гупев — 10. Янак Костов — 40. Кирчо Петков — 10. Стоян Николов — 10. Михо П. Стойков — 10. Петко Мирков — 10. Михал Марков — 10. И. В. Х. Димит. — 10. Петко Х. Николов — 10. Ив. Х. Н. Бакалски — 10. Никола Димов — 10. Ив. Х. Савов — 10. Дичо Марков — 10. Христо Х. Димит. — 10. Н. Х. С. Кюсев — 10.

Цончо С. Садач. — 10. Владимир Ив. Чохаджи — 20. Юрд. Х. Петков Т. — 10. Михал С. Попов — 10. Матѣ. и Ник. Ив. Икономови — 10. Христо П. Константинов Абаджи — 51. Илиа С. Бобчев — 25.

Госпожи. Гана Х. Петкова — 10. Радка Иванчова — 10.

Друга една Музюлюбива и Родюлюбива Госпожа от Т.* като ни праща помощ една турска лира пише ни още и своеручно да нѣ насърча да не би да ся отчайми и да прѣсѣкнем изданието на Гайдата. *)

Дано тѣзи добри примѣри да подбѣйствуват в-сърцата на тѣзи които окъсѣли в-исплащанието на дългѣт си към нас спомоществатели, от които найожесточенитѣ ще ги изнесем пак на пазар ако не сторят да ся убадят още за двѣ недѣли.

ЦАРИГРАГ. — За поддържане на училището при народната ни — Черква, нашитѣ тука съотечественници отвориха распис да ся събира годишна помощ кой по колкото обича. За това ний ще говорим друг път по надълго, като обнародваши съвѣршено и подаянията на съотечественницитѣ ни.

ПЛОВДИВ. — “По обычая и тѣхъ години станѣ въ града ны въ Недѣлѣ Православия Епархійскій Сборъ отъ прѣдставители отъ главны-ты мѣста отъ Епархій-тѣ духовны и мірскы лица. Но спорядъ жадостно-то извѣстіе за упокоеніе-то на приснопамятнаго свещенноначалника Авксентія случи ся что-то и тѣй да ся намѣрятъ тука и да присѣтствуватъ на тържественый помянъ който ся дрѣжя за Н. Прѣосвященство, тоя умилителный и тѣжний обрядъ ся извърши отъ 24 священнослужители.

Въ събрание-то на прѣдставители-ты найнапрѣдъ быде рѣшено и наредено; *всяка година на 2-рый Февр. да стави по всички черкви у Пловдивска Епархій възпоминаніе за блаженни-тѣ памяти на многозаслужный страдалецъ Авксентія.* Послѣ, слѣдъ едно изложение за хода на работы-ты въ Църков. о-то у града ны Настоятелство, и слѣдъ единъ краткѣтъ поглядъ врѣху състояние-то на черковный ни въпросъ, прѣглядахъ ся смѣтки-ты на земено-то и дадено-то у настоятелство-тѣ.

Отъ прѣдметы-ты прѣдложени на размышленіе въ събрание то, главный бѣ устройство то на едно по-высоко за мѣсто-то ни учебно заведение, за което отдавна става дума, и за което сѣ купи вече едно широко и згодно мѣсто.

*) Освѣн за помощта на тая Българка ний сме длѣжни да и благодарим и за наблюдателнитѣ дописки които по нѣкога ни праща за помѣстие в-Гайдата. Това сме ний толкоз повече длѣжни да го дажемъ спорѣдъ дѣто между прекраснитѣ под в-нашето отечество сѣ твърдѣ рѣдки тѣзи които да четѣтъ а не и да пишатъ по нѣщо. Освѣн покойната Е. Мутева и Ир. Екзархова не сме видѣли още друга нѣкоя Българка да ся е намѣсила в-книжницата ни. Честити тѣзи народи в-които женитѣ не сѣ по назад отъ мажетѣ в-бразованіето и в-добрата отхрана. Нашитѣ кокоши, да ги следаш на каяфет не сѣ по долни отъ Виенскитѣ и отъ Пришкитѣ баш-кокоши, ама да ги почиташъ Буки какво е, ще го сѣкатъ в арѣн Боб.

Сегашно-то ни училище ако и да ся е считало като едно отъ главны-ты, пакъ не отговаря на пълно на цѣль-тѣ на едно училище, отъ което имамы нужда. За туй наши-ты благоразумни съграждане рѣшихъ да прѣдприематъ направяніе-то на едно училище което да има устройство-то на една европейскѣ гимназіѣ. Мыслятъ даже при това училище да направятъ и нѣколко стаи, въ видѣ на пансіон за да ся зиматъ възпитанници. За това намѣреніе събрание-то рѣши найнапрѣдъ да ся направи и една жалба до Н. И. В. Султанъ-тѣ, въ който жалба, да молимъ Н. Величество да ся отвори щедрата Му ръка въ спомогваніе за устроеніе-то на едно училище, което става подъ Неговѣ-тѣ Покровителственныя сѣнка. Жалбата ся подписа и испрати ся.

Освѣнъ това правятъ ся още расписи, които да ся испратятъ по поглавны-ты българскы градове, та всякой Българинъ за колкото обича да ся подписва. Расписъ-тѣ въ който ся записва помощъ-та отъ родюлюбивы-ты ни съграждане ся разнося вече изъ града ни и показва едно надежно количество, така и отъ родюлюбивы-ты ни соепархіоты подадохъ ся найлъскавы надежды. Граждане-ти ни питаѣтъ добры надежды че съотечественници-ти ни по градове-ты, по които щѣтъ давѣтъ по една малка помощъ за съставленіе-то на тѣхъ народни Гимназіѣ, отъ който ся очакватъ златны плодове и на който краежгъдлыи камыкъ, както всички добрѣ знаѣтъ, е *народно-то спомоществованіе*

СРЪДЕЦЪ. — Срѣдѣчяне, като ся научихъ за смъртъта на Н. Пр. Възжелѣнный-тѣ свой Архипастырѣ, крайнѣ ся наскърбихъ, а за да заявѣтъ по на пълно до колко они сѣ обичале, почитале и сѣ ся радувале на непоколебывый-тѣ тоя стѣлпъ на църква-та и страдалецъ за народно добро, и до колку сега, они го жалѣтъ, слѣдъ почтенна-та му смъртъ, като сѣщатъ ягко-добрѣ до колко губи Българскій-тѣ народъ съсъ загубване-то того любезнаго своего Пастыреначалника, отрѣдихъ единъ день да ся събератъ сички въ черква, дѣкъ да си сподѣлѣтъ голѣмѣ-тѣ тѣхъ скърбѣ, и да ся помолѣтъ Всевышнему за Нег. Прѣосвящ. заслуженный-тѣ Бълг. Пастыреначалникъ АВКСЕНТІЙ и така да нахранѣтъ души-тѣ си съ нѣкакво религіозно утѣшеніе за такава велика загуба.

За такава благочестиво събрание опрѣдѣли ся день-тѣ “Православна недѣля” въ кой-то озарѣ-та тържественна-та служба у църк. Св. Архангеловъ ся извърши прѣдъ многочисленно събрание Българе и ся заключи съ едно слово, на кое главенъ прѣдмѣтъ като бѣ разказѣтъ за утвържденіе-то на Православіе-то у Хр. Църква заключи ся съсъ съвѣтуванія къмъ слушатели-тѣ необходимы за сегашны-тѣ врѣмена. — По това прѣмийнѣ събрание-то у Нова-та църква въ кой бѣ прѣгответено, и коливо (по обычай-тѣ на православны-тѣ) и отпѣѣ ся единъ парастасъ отъ Срѣдецо-то Бълг. духовенство въ спомянъ на Блаженнопрѣставлѣнийтъ ся о Господѣ Авксентія; тука сѣ

изрече и едно прилично за тоя случай слово отъ учитель-тъ ни Г. М. К. Буботинова, въ кое ся изсѣдвахъ на какъо животъ-тъ, дѣла-та а именно послѣдны-тъ велики подвиги на Негово Прѣосвищенство и послѣ като описуваше доста трогателно смъртъ-тъ и загубленіе-то (!) Е. Пр. разжали сърдця-та на сички-тъ присѣтствующи; но слово-то не ся заключи до гдѣ не насърчи брайя-та да не забравятъ започето-то си св. дѣло като подражаватъ неуморими-тъ си Пастыреначалны отъ кои Нег. Пр. станѣ за това първа жертва.

Отъ тоя примѣръ ся види колко превърженостъ и почитеніе умѣятъ да хранятъ и Срѣдцы-тъ Българе къмъ свои благодѣтеле, свои подвижници за народно добро, и къмъ сички кои ся жертвуватъ за нѣхна духовна свобода. И това истинно има да ободрява въ Св. дѣло двамата сподвижници на незабвенный-тъ свой събратъ пастыреначалникъ положившій душу свою за овецъ Христовыхъ, Авксентій, когото Богъ да упокои въ царство-то си, а нѣхъ да ни поживы и благослови за истинны водители и непоколебимы стълпове на нововъзобновленна-та ни на царско здрави *Бълг. Духовна Иерархія!!!*

ЖЕЛѢЗНИК. — Тука днес училища-та ни не сѣ ся още устроили, разстройство-то имъ както знаете произлѣзе отъ чорбаджилѣкъ-тъ. Колкото за насть, извѣстно нѣщо е вече че чорбаджийство-то не търпи да гледа благоустроение-то на училища и училищни общини, но мога да ви ся похваля че тържество-то на таквизи на днешно-то врѣме не може да бѣде трайно.

Колкото ни бѣше жално да виждами отъ една страна отпадане-то на учебни-тъ ни заведения, и оставане-то на градъ-тъ ни назадъ в-успѣхъ-тъ, по причина на чорбаджилѣкъ-тъ толкоз по тъжно ни бѣ да видимъ че тѣзи язва за народътъ ни, в-домогвания-та си да добие власть, бѣше ся турила да повърне пакъ власть та на Фанариотство-то надъ градъ-тъ ни. Чорбаджилѣкъ-тъ и Фанариотство-то сѣ вети съюзници, и наши-тъ ревнителни на чорбаджийство-то не забравиха да подновятъ този съюзъ със Търновскій Гръкъ владика, който готовъ да помогне на сѣка общественна бъркотия не ся забави да снабди своитѣ нови поклонници и с-новъ плодъ на произведения-та си, Той имъ проводи едни новъ попъ, когото обаче народътъ ся отказа да приеме.

Днесъ ний с-радоствъ гледами че фурия-та която докара тѣзи неустройства в-градъ-тъ ни, е на прѣминуване, падатъ вече крилѣ-тъ на тѣзи които фърчаха с-чорбаджилѣкъ-тъ, и надѣми ся в-скоро врѣме да ся устрои пакъ училищна-та община и да си дойде пакъ градъ-тъ ни в-прѣдшній тѣ си редъ, с-помощъ-та на народъ-тъ и на почитенни-тъ Еснафи.

КАРЖИ-АБАТ. — “Свѣтъникъ нѣма, Турция не-приемами, Гайда неиде и тѣй ний трѣбаше отъ пѣтници да дочаками жалостното извѣстие за прѣставленіе-то на многострадалниятъ нашъ Владика. Г. Ав-

ксентия. Но както и да е и ний тука неостанахми назадъ отъ чувствата на другитѣ наши съотечественници и направихми си длѣжността, каквото ся изискваше къмъ единъ такъвъ до смъртъ посветенъ къмъ народътъ си Владика. В-срѣда на Св. Харалампія (10 Фев.) нарочно за покойникътъ служи ся служба отъ гримата наши свещеници при сичкото *сзловіе* на градецътъ ни. Слѣдъ Евангелъ его сказа ся едно *слово* върху прѣставленіе-то на П. Пр. като ся споме-та до колкото знаеше словосказателъ-а подвижническый неговъ животъ и склучи с-думи пристойни на обстоятелствата относително до въпросътъ. Намѣсто причастен отпѣха тържественъ парастас за покойникътъ и слѣдъ отпустъ народътъ празнува този денъ като единъ най-тържественъ празникъ и, мога да кажа че прѣзъ този денъ дѣто ставаше събрание прикаскитѣ бѣха се за П. Прѣосвещенство.”

ТУЛЧЯ. — (Прочитае въ Журналъ де Константинопль.) Откакъ е дошлѣ Н. Пр. Ахмедъ Расимъ Паша, окръжіе-то ся намира въ съвършено спокойствіе. Управителство-то ся занимава серіозно да искорени злоупотрѣбленія-та и да тури въ добъръ редъ всички-тъ работи на мѣсто-то, което ся намира подъ негово-то управление. Народъ-тъ е твърдѣ задоволенъ за дѣто е положенъ надъ управление-то на единъ толкова просвѣтенъ чиновникъ.

По случай на единъ народенъ празникъ почитенити Тулчански Българе направихъ два голѣми бала, на които ся призовахъ Управитель-тъ на окръжіе-то, Австрійскій Консулъ, много други чиновници и нѣколцина отъ членове-тъ на Европейското заселеніе.

На вечерѣ-тъ, която станѣ подиръ единъ отъ тия балове, Н. Пр. Ахмедъ Расимъ Паша ни здравицѣ за Н. И. В. Султана и другъ единъ за Българскій народъ. Управитель-тъ изрече послѣ едно словце, въ което каза, че П. Правительство има постоянъ грижъ за благоденствіе-то на Българскій народъ, който не може да не бѣде благополученъ, до дѣто пази чюства-та на вѣрность и покорность, отъ които е въодушевенъ днесъ. тѣя думи ся пріехъ съ выкове: да живѣе Султанъ-тъ!

Интересно е также прошеніе-то което подадохъ Тулчанскитѣ Българи на Правителството за да ги отмѣни отъ заплащаніе-то на Патриаршескый дѣлъгъ, любопитнитѣ, могатъ да го четятъ в . . . брой на *Турция*.

СОЛУН. — (Прочитами в-Анатоли.) Отъ Селенишкитѣ Епископи на Кампанийскый споредъ новия уставъ отредено му било да му ся плаща 60,000 гр. годишнина, и понеже тѣзи сума разфърлена на Епархиотитѣ ся паднало *нуфусъ башина* по 30 гр. Епархиотитѣ ся отказали да платятъ и думали че ставатъ Унияти а не могатъ да платятъ. — Повторо за това.

Т*—Ако питаши ний какво правимъ ще ти кажа че по май си спинами, да не ти кажа че спими, и кога ся поразбуди нѣкой отъ насъ, понадигне глава, срѣбне малко водича и пакъ си заспива и спи си безъ да ще да знае какво има и какво нѣма, какво става и какво не става по свѣтътъ!

Има един чөлък, или подобръ нѣколко хора които сж наши ама не от нас, и тѣ от нѣкое врѣме на сам сѣи ги нефаща, или и ако заспят нѣщо ги стряска и сѣ сбуждат, напразно, дѣто има таквиз нѣкои от помежду нас, които будни вече като сж, вардят хатѣр и пазят да не би да стреснат тѣзи хора за които мислят тѣ че спят...

Не сѣ надѣяхми това от тебе, но виждами че и ти си бил *хатѣрдѣжия* и кога та прискиса да правиш добрини по хатѣр ги правиш. На Габровцитѣ даваши за школото за дѣрва пари, пак на нас бари за дѣски пари не даваши! Управа ли е и туй?! Ама таквиз сж сичкитѣ управи на свѣтѣт ще кажеш. Като е тѣй недѣй сѣ сърди и ти като свирши че едни дават пари а други ги ядат; утѣшавай сѣ с-това че паритѣ на Гайда не ги ядѣт какви да е хора, ами таквиз сѣс голѣми титли които сж родолюбиви и високородолюбиви.

ШЕРЕНИ НОВИНИ.

— Почтенната наша Посестрима Турция счела за нужно в-прѣдпослѣднитѣ си брой да ни отправи пак нѣколко от благодарнитѣ свои комплименти.

Нека ракоплѣщят на нейната вѣжливост тѣзи умни хора на сжжденияти на които сѣ основава тя, но до пазй Бог от таквиз нѣщо тѣзи които сж истинно умни.

Нашитѣ събрат мисли че сѣ оправдава за *юхѣт* който направи в-първото си кѣм нас обвинение като дава едни таквиз обяснения, които не могат да одѣржат критика. Оставями го в-това утѣшително за него мнѣние, не защото нѣмами дохватки за да смѣкнем това очарование от очитѣ му, но защото нѣмами врѣме и не шемда сѣ борим с-петлитѣ.

Това което сѣ каза и от двѣтѣ страни до сега, сякаш, че е доста да засвидѣтелствува прѣимуществата, ако ги има у нас, за повече нас нж нѣма.

— Пишат ни от едно мѣсто, че нѣкои промишленници на патарска стока, като осѣтили че училищата са вредителни за тѣхната промишленност; защото, като са изучавали сиромашкитѣ дѣца и са залавяли у други работи, не оставало кой да стане патарин да им пасе паткитѣ. За да не пропадне тѣзи тѣхната промишленност, тѣ направили съзаклатіе против успѣха на училищата и слѣдват сѣкак да пречат на изучаването на сиромашкитѣ синове.

Не ни сѣ ще да вѣрвами туй извѣстіе, но ако е истина ний ще кажем на тѣзи господиновци да сѣ не бѣхтят на празно в-това си намѣреніе и да сѣ не боят че ще останат без патари, ний ги увѣрвами че с-този ум тѣ ще сѣ отвѣдят твърдѣ добри патари в-лицата на синоветѣ си.

— От други мѣста ни пишат, че нѣкои от учителитѣ, недоволни от длѣжноститѣ на званието си, претендируват на чорбаджийство, бѣркат сѣ в-градски работи, искат да сѣ чува думата им, да става сѣко нѣщо както го тѣ искат; стават орудие на партии,

и даже сами съставят партии на които сѣ турят на чело и искат да боравят за да сѣ каже че и тѣ сѣ нѣщо лукови глави.

Сѣс каква цѣл земаат на себе си и този подвиг нѣкои от нашитѣ учени неможем да доразберем; и-каки да кажем че сѣкога го правят тѣ с-благодѣренна цѣл, но да нж простят ако им напомним, без-друго извѣстното тѣм онова изрѣчение, че и доброто като не става добръ, не е добро, и намѣсто полза вреда докарва. Нѣто е врѣмето, нѣто положението на учителитѣ дава тѣзи свобода да влѣзват в-открита борба с-чорбаджийското сѣсловие.

Знайми че туй сѣсловие има недостатѣитѣ си и пороцитѣ му сж от губителнитѣ за народѣт, но насилствено да ги унищожим неможе, само ги раздражавами и тѣй бѣрѣами повече. Силата на убѣждението повече дѣйствува над таквизи хора, от колкото силата на противението. Нашитѣ събратя трѣба да вѣруват на това което им от сърце казувами, и което сми от многогодишен опит познали. И ний в-*пилката* си юност сѣ вѣодушевявами от сжщитѣ чувства, и ний бѣхми нетѣрпѣливи да видим правото да вѣстѣржестува, но видѣхми и познахми че *алатламайлен мензил алжмиз* и с-нетѣрпѣливостта си друго неправим осѣти да сѣ чуками главитѣ о камѣк. Свѣтѣт, или подобръ сѣко общезитіе има началата си, които може да сж и прѣдразсѣдки, но то е в-тѣх неуклоно, и ний можем само косвенно да воювами против тѣх за да ги ослабим първо и тогаз ако можем да ги свалим.

Борбата която трѣба да водят против прѣдразсѣдкитѣ на врѣмето нашитѣ учени, и в-които могат да имат несѣмнѣнна надежда на сполучіе, не е в-срѣдствата които обстоятелствата им прѣдставят, но в-обмисленното и послѣдователното приуготовление: сѣдалището в-училището е тѣхното тризнице, там тѣ трѣбува да разбиват неприятелитѣ на успѣхѣт, като вѣзсѣздават за отечеството Граждане каквито могат да го ползуют.

Инак нищо неправят осѣти излѣгат себе си на напасти; а положението им е таквизи щото "Ако камѣкѣт удари яйцето, тежко на яйцето, че и яйцето ако удари камѣкѣт пак тежко на яйцето.

— От разни мѣста пріемами неблагопріятни и постидни за народното ни име извѣстія. От една страна гражданитѣ са оплакват че поповитѣ трѣгнали досущ с-накривени капи и неиспѣлняват своитѣ священни обязанности, или ако ги испѣлняват то с-един начин на лакома печалба, унизителна за званието им и тлѣтворна за религиознитѣ чувства на народот. От друга страна свещеницитѣ сѣ оплакват че нѣкой чорбаджи такѣмларѣ, като немогат вече както отпърво да притѣсняват народѣт и да го сѣбличат, налегнали да скубят поповитѣ и с-падналийтѣ мансуп на чорбаджийството си искат да борават в-черковнитѣ работи, дѣлят махали, сѣкат наркове и по кеѣа си и по тарафѣт си искат закони

и нареди да турят, с-една рѣч искат да владикуват и да им ся боят поповитѣ.

Това нѣщо не само е срамотно но и грѣхотно, чрѣз съблазъта на поповитѣ развращава ся народът и като искат уж по много дт спечелят, с-гандарлжкът си тѣ изгубят повече, а чрѣз своеволие то на чорбаджитѣ унижава ся достоѣнието на чинът, благочинието на черквата ся растроѣва и безчетни други злини происхождат!

Нека чорбаджитѣ ся ограничат да не турят рѣка на таквизи работи, които ся вѣн от званieto им, и нека бѣдат увѣрени че попскитѣ работи между поповитѣ сѣкога по добрѣ ще се наредят от колкото с-тѣхното намѣсване.

Тѣй и свещеницитѣ нека ся покажат поусердни към свещенитѣ свои обязанности и да не биват толкоз лакоми да ся пазарят като джамбази на сѣр-пазар за свещеннодѣйствиета: на свещеннитѣ лица сирмията е уважението което могат да придобият от народът. Ний сми съгледали че тѣзи от свещеницитѣ, които сѣ точни в-испълнението на обязаноститѣ си и ся обхождат мирно, кротко и пазидателно със стадото си, сѣкога ся подобрѣ минуват и подобри доходи имат от тѣзи които викат и ся карат за да им ся плати толкоз а не помалко.

Врѣме е вече да ся отрѣчем и от развращенната система на Фанариотизма, толкоз губителната за Божественната и Спасителна вѣра. Свещеннитѣ трѣба да ся откажат от онѣзи фанариотски обичаи да търгуват със лихоемство в-свещеннодѣйствиета и да шарлатанствуват с-тайнитѣ и обрядитѣ на Богослужението. Тѣзи гнусни обичаи убиват вѣрата, и служителитѣ на черквата които вършат тѣзи работи не ся ползуват повече от котката на баснописецът, която ближала пилата и в-прѣтриванието на языкът си мислела че намѣрва храната си.

Чорбаджитѣ и тѣ трѣба да забравят тѣзи постидни фанариотски приучвания, когато фанариотитѣ с-нечиста и кориснолюбива цѣл, оставаха ги да сѣдат прѣд тѣх и им паляха дълги-дълги чебуци, а свещеницитѣ караха да им стоят диван-чапрас, да дават на чибуцитѣ им огън, да треперат от единът поглед на владиката и, горкитѣ свещеници, да исплевят язык като тичат пѣши прѣд конът на владиката, когато отива той към черква или към конакът. Това частно безчестие на клерът ни бѣше общо безчестие на народът ни, и това унижение на свещенството ни е докарало унижението на сичкият наред дѣто днес неможем йоще да излѣзем на лице.

Попове и чорбаджии трѣба да имат един към други приличната почест и тѣй ще бѣдат от другитѣ прилично печитани: да ся ограничат сѣки е-попрището на званieto си. Поповитѣ да гледат черквата, и духовнитѣ дѣла духовно да управляват без да ся мѣсят в- свѣтскитѣ расправи, така и чорбаджии да гледат свѣтскитѣ расправи без да ся мѣсят и да правят произволи и в-чер овнитѣ. Сѣки един в-което е зван в-него и да прѣбѣдва. Нека ся постарайме

искореним от помежду ся този лош корен на фанариотството, който сѣ посадили в-нас фанариотскитѣ деспоти, като сѣ искали да упражняват над нас двояка власт, духовна и свѣтска, и тѣй ся развратили и свещенското и гражданското ни съсловие и от една страна сѣ запустили Черквата а от друга ударили *букагии* на сѣко напрѣждане между нас.

— Между другитѣ неблагоприятни извѣстия имаме от двѣ мѣста и таквиз едни които правят голѣм срам на народното ни име. На едното мѣсто защото попът нестигнал с-врѣме да вѣнчае една свадба, пиенитѣ свадбари скочили да го бият, че като хизмекерин що им бил, не побързал да доди по скоро ами ги направил да чакат (види ся че тѣ не сѣ стоели без работа като сѣ го чакали!) и защо не дошел понапрѣд да вѣнчае че тогаз да иди ако е имал да причащава или да опява. Попът отървал боят, ама безчестнитѣ думи му останали кяр. На другото мѣсто попът го постунали били и в-черквата йоще, в-домът Божий, дѣто бил дошел при едно вѣнчаванне за поправение на нѣкои безредѣци.

Тѣзи извѣстия нѣ правят да настрѣхвами, йоще повече като си наумѣвами и други нѣкои таквизи що сми видѣли и чули.

Таквиз сѣ плодетѣ на вързванието на словото Божие, което причиниха в-нашето отечество кориснолюбивитѣ питомци фенерски. От изсякването на този нѣравствен извор, набожният, благоговѣйният и похвалният за нѣравственността си наш народ, зе да показва бѣлѣзи на растлѣние. Рѣдко бѣха между нас развратници, крадци, убийци, а още по рѣдко лѣжесвидѣтели и клетвопрѣстѣпници а сега ся навѣдиха, пристигнахми да видим за пет гроша да ходят да ся кълнат. И какво не ще да посѣгне да направи този който в-животът си едва ли е чул за будущитѣ живот, за наказанието на грѣшитѣ и за въздаянието на праведнитѣ!

Развържѣте словото Божие, ви служители на Слото; против тѣзи нѣравствени болѣсти друѣй цѣр нѣма. Макар просто и безискусствено, до колкото вече можете, непрѣставайте да тѣкувате словото Божие на повѣрѣн ото вам духовно стадо, душитѣ на които от вас ще ся изискуват. Не оставайте да зараждивя съвсѣм поборното оръжие на духовнитѣ ваш подвиг.

БРОШУРА ВТОРА.

продължение отъ брой 19-й.

Униа-та падна отъ исти-тѣ Българи, отъ истий народъ за когото беше се скроила и който не ѣх пріе и ѣх отблѣсна съсъ сички за него възможни средства.

Умно ли или глупаво направи наша народъ чи свали Униа-та то не е предмета когото ще разгледамы. Това може да направимъ други път.

Нѣй ще повторимъ думы-тѣ си:

Патріаршія-та не е, която установи хода на уния-та между нашия народ; защото този народ беше за нея вече чужд. Извержен и афоресан въ лице-то на своите Богопроизведени Священноначалници той не можеше да чува наставления-та на лошава-та мащеха, и въроятни-ти усилия за да въспира тя уния-та въ този народ се струшаваха у неприпознаване-то, което той държеше към нея.

Нето е Россія, която развали уния-та. За да се бори тя съ уния-та трѣбаше да вижда въ нея своя съперникъ равенъ и подобенъ, а тогива трѣба да признаемъ в нея прѣста на некоя католичка държава. Редакт. на тур. не вървамы да потвърдява едно такова умозаклучение. Отъ наша страна ний не намирамы за истина нето едното нето другото. Ний припознавамы само борба на едно духовенство съ друго духовенство, на една фанатическа скупщина, по край която борба Българскій народъ знай да удържа своѣ-тъ праведнѣ собственост. Нека прибавимъ сега че покрай тези фанатически религіозни борби и на двѣ-ти страни се вмѣквахъ лица отъ политическа форма. Тѣлкосъ по добръ и по ясно тогива се доказва неприѣмване-то на нашия народъ внушения отъ чужди пропаганти.

Ако беше наклоненъ нашиятъ народъ да приѣме уния, безсилни шехъ да бѣдѣтъ сички отъ вѣнъ прѣпятствія било отъ патріаршія, било отъ Россія, и ако да се вдаваше на съветователни увѣщания вдалъ се бы на внушения-та на западни-ти.

Цѣль-та на религіозни-ти пропаганти, каквато имъ проповѣдувать, е, за да извадятъ народи-ти въ едно по горне възвышение на моралный и народный имъ животъ, въ по добро щастіе. Обѣщания-та имъ сѣ въ този разумъ ловки и дѣйствителны.

Какви сѣ обѣщания-та на коя и да бѣде политическа пропаганта? Мечтателни, химерически, предшествуеми еще съ бѣди и опасности дѣйствителни. Кой е онзи съ здрава глава чловѣкъ, който да върува че единъ народъ, единъ чловѣкъ, който се бой да приѣме упоителни-ти обѣщания на религіозни-ти пропаганти, ще да се вдаде мечтателни-ти и тѣмни-ти за него внушения на една естерія предъ очевидни нещастия?

Ний не отказвамы че сѣ се намирали хора и отъ нашия народъ. несчастни съ ума, който сѣ се вдавали на служение на чюзды пропаганти както политически тѣй и религіозни. Нима, може ли да нема и въ нашия народъ таквисъ нѣколко, каквито ги има у други-ти съсъ множество? Мѣжели да бѣде стадо безъ пугаво?

Но за множество-то на Бълг. народъ, за масса-та на народа такива то не стоѣтъ въ надѣжда почетъ. Политически-ти агенти иматъ при него тѣлкосъ успѣхъ, колкото и религіозни-то, каквито сѣ и уніански-ти наши братя

Не е отъ простота това, дѣто Българи-ти странижтъ отъ чюзди пропаганти. Природна-та просгота на България

се съдружава съ природно-то му страфопочитание къмъ святостта на праотеческо завѣщание, а то е: съхранение-то на вѣра-та си и на сѣществуемый порядокъ, установени отъ време-то и нарушаеми само отъ послѣдни превращения.

(Слѣдва.)

ПЪСЕН КОГА СЪЯТ ЦВѢТЯТА.

Легни си, мало зрънчице,
Въ тихо и хладно гробченце,
Легни си въ земна постелка!
Азъ ща насия надъ тебе,
Милинко мое зръненце,
Сура земица до толко,
Колкото никакъ отгорѣ
Ти да не бѣдешъ видено.

Ахъ, ако би ти знаило
Туй що съе тебе азъ правя;
Ако би языкъ имало
Ти би съсъ слъзи казало:
“Нема азъ вече никога
Нето небето да видя,
Нето тѣзъ мала градинка,
Ни това ясно слънчице!”

Я недѣй тѣжи, малчо мой!
Въ ж, меко ти е послано,
Хубавинко е легнало!
Скоринко ще ся насипкашъ,
Ще станешъ, ще ся събудишъ,
Ще блокнешъ и ще изникнешъ,
Божиятъ свѣтъ щешъ да видишъ;
Съвсѣмъ изново родено
Ще цавтишъ младо, зелено.

Денъ ще настане — и азе
Тѣй, като тебе, ще легна
Въ-хладна постелка, студена,
Тѣй ще по-рые и мене
Черната земя, катъ тебе;
Но изъ тозъ тихъ гробъ и мраченъ
Азъ ще въстана, ще стана
Още по добро създане
Господъ когато изволи,
“Бѣди пакъ” само да каже.

ЧАСТНИ СЦѢНИ.

(двама на пътя)

Ед. Побратиме, на кѣдѣ е тука кръчмата?
Др. Тука прѣзъ тѣзи улица на горѣ. Защо питашъ?
Пър. А бе, Попѣтъ ми нѣщо дотрѣба че не знамъ дѣ мога го намѣри; у тѣхъ го нѣма.
Вт. Е, тамъ е тамъ, иди и въ мехната ще го намѣришъ.

Цариградъ въ-Печатницѣтъ на А. Минасова у Вѣзир-Ханъ.

Редакторъ и издатель: П. Р. Славейковъ.

Притежателъ: Ив. С. Дочковъ.